

Սայաթ Նովա

Արթար դատե, չէ՞ վոր թաքավոր իս դուն

Արթար դատե, չէ՞ վոր թաքավոր իս դուն,
Վրաստանում տեր ու գորավոր իս դուն.
Մեկն ինձ կոսե՛ ,
Մեկն էլ կոսե՛ «Մե հոտած ջըրհոր իս դուն...»:

Վուչ հարսնախոս ունիմ, վուչ էլ կողակից,
Յիս ոսմիկ իմ, ինձի վուխչ-վուխչ թաղեցին.
Մեջլիսումն էլ նոր խաղք արին, ծաղրեցին.
Ում առաջ էլ սրտիս ցավը մաղեցի,
Վուխչն ինձ ասին՝ «մե անպետք բլոր իս դուն»:

Թաքավորի մոդ գընացի գարթըրված.
Սագը քոքած, ձեռիս բռնած, հագըրված,
Ինձ յիդ տըվին, վունցոր փուշըս կոտըրված.
Էրնեկ լիզուն չիմանայի յիս նըրանց.
Ասին՝ «գընա, կեղտոտ-մաշված շոր իս դուն»:

Մարն էլ սարին կու հանդիպի, ով գիտի,
Աստծու կամոք մարթըս օղորմած պիտի.

Է'րնէկ մենակ ինձ ծեծելով խըրատիր,
Կամ քու ձիռով ինձ յիդ տայիր, անպատվիր,
Իմ հոքևուր մինձ ծնուղքը վուր իս դուն:

Թեգուզ ջարթին, ջանըս փետով վեր հատին,
Շունչըս բիրնիս յիս ինձ քիզնից չիմ գատի.
Ծովը կընգնիմ, թե վուր Քոտն ինձ ազատի...
Սայաթ-Նովա, քու լիզվովըն ցավ դատի,
Հալբաթ դարդ ու ցավի մե ախպուր իս դուն: